

BU GEDİŞ HARAYA?

(Hatib (Azeri): Müşfiq Xəlilov'ın Seki Cuma Mescidinde Okuduğu Hutbe - 17 Nisan 2017-)

Muhterem Mü'minler.

Resulullah (sav) buyurmuştur: “İki günü aynı olan, ziyandadır.”

Bizim iki günümüz değil, ömrümüz eyledir ey Allah'ın Resülü. 14 Asır önce ne demiştinse, niye demiştinse, nice demiştinse; onların tekrarlasak da faydası yoktur bize. Okumak da fayda vermez, dinlemek de... Senin giyimini, yemeyini örnek alanlar, senin mektebini anlamadılar. Senin sünneni yaşadıklarını iddia edenler, ferzleri unuttular. Oruç tutarak, seherden akşama kim hiç ne yemediler; ancak kul hakkı yediler. “Domuz eti yemek haramdır” deyip, “yetim hakkı” yediler. Gardaşının gıybetini ederek, onun ölmüş etini yediler. Cemaat namazına digged ettiler; ama cemaatin haklarına diggat etmediler. Bu dövrün cahili de, o dövrün cahilidir, kafiri de... Müşrik de senin dininde olduğunu sanır, münafık de... Gaçan da “Allah!” deyir, govan da... Ölen de “tekbir” getirir, öldüren de... Seni sevenler, senin yolunda olduğunu iddia edenler, senden sonra o gadar çok yanlış eddiler ki; biz, bu yanlışlarda azdık. Dini onlar parçaladı, biz parçalarla oyalandık. Hz. Hüseyin neden öldü, Yezid niye öldürdü? “Kim haklı, kim haksız”ın davası hele de sürür. Hele de devrün Yezidleri. cihanın Hüseyinlerini öldürür. Hele de Kerbela'da susuz galmış nesiller var; değişen, bir şey yoktur. Beli (evet), bugün İslam dünyası çok perişan; çünkü Hz. Ebubekir'ler, Hz. Ömer'ler, Hz. Ali'ler yokdu... Onları bir kenara goy, Ebu Talib'ler bile yokdu. Usame b. Zeyd gibi gençlerimiz de yokdur artık. Musab'lar Uhud'da öldürüldü, Hemze'lerin ciğeri de ele orada dağlandı. Artık Uhud'a gidenimiz de, gidip Medine'sini goruyanımız da yokdu. Aramızda bir hendek gazmışık, o hendeği geçebilen yiğitler de yokdur artık.

Ey Allah'ın Resulu,

Sene benzemek istedik, yürüyüşümüzle, giyinimizle, yemek kültürümüzle; amma dönüp Ebu Cehil'e benzedik. Bedr'e çıktık savaş attık; amma biz atamızla, gardaşımızla boğuştuk. Namaz gılan, oruç dutan dindaşlarımızla savaştık. Şehadet getiren müselmanlarla çatıştık. Allah'ın goyduğu adları “Müselman, Mü'min, İman” eden kibi adları beğenmedik biz; özümüz, özümüze ad göydük. Müselmanlara “kafir” dedik, insanların dertlerini okuyup onlara, “münafık” dedik; özümüzden başka hiç kimi beğenmedik.

İslam'ı özümüz kibi anlamayan müselmanlara, “Hak yoldan azmış” dedik. Öz gözümüzde kiri görmeyih, başkasının gözünde çöp akdardık. Zibilhanede oturup, başkasına; “etrafinı” niye temizlemisen” diye irad tuttuk. Biz yalnız özümüzle uğraştık, nefsimizle değil. Nefsimizi öldürmedik, müselmanı öldürdük. Dinimizi düşmenlardan müdafiyet etmek için etrafımıza hendek gazmak ebezine gardaşımızın eyağının altına guyu gazdık; ve bu guyuya biz de düştük.

Ey Allah'ın Resulu,

Sene inen kitabı başımızın üstüne galdırıp, elimiz çatmayan yere göydük. “Mukaddestir” deyip tokunmadık; tokunanda da “okumak için değil”, “tozunu almak için” tokunduk. Sanki bize inmemiştir, yalnız sene inmiştir ve seninle de hayatımızdan çıktı. Onu örnek alabilmedik. Bir problemimiz olanda, cevabını onda aktarmadık. Allah'ın kitabında çağrı akdarmayanlar, başkalarının kitaplarına yöneldi. Müellifler çoğaldıkça, fikirler de açalandı. Biz, döndük durduk; ama bir hedefe varabilmedik.

Muhterem müminler,

Dünya, hemen dünyadır; müşriki eynidir, münafığı de. Bugün Kabe'nin için put yoktur artık; ama biz Kabe'ni özümüz putlaştırdık. Ona el vurmağı, Hacer'ül Esved'i dokunmağı din sayıp, dindaşlarımızı ezdik. İbrahim magamında namaz gılmak için hakka girdik, ezdik ve ezildik. Bugün içimizdeki putları gırıp, Medine'mizi gurabilmedik; çünkü hele de, “kim haklı, kim haksız” onun mubahesesini edirik. Hele de Allah'ın sorması gereken sualları, biz gullara veririz. Hele de kimin “kafir”, kimin “müselman” olduğunu biz teyin ederiz. Hele de “cennetlik” ve “cehennemlik” insanları biz seçeriz. “Filankes müselmandır” sözünden, “behmenkes kafirdir” sözünü” daha çok severiz.

Bu gidişle, neticede biz özümüzü unudduk, Resulullah'ı unudduk; O'nun getirdiklerini unudduk, O'nu göndereni unudduk. Biz, bu unutkanlığın neticesinde, Şeytan'ın oyuncağı olduk. O Şeytan ki, bizim açık aşağı düşmemizdir. Bu unutkanlığın neticesinde dost ve düşmenimizi tanıyabilmedik; nefsimizi, özümüze dost bildik. Bir taraftan “Lailaheillallah” dedik, bir taraftan nefsimizin gulu ve kölesi olduk.

Yüce Allah biz müselmanları nefsimizin şerrinden gorusun. Bize iman gücü versin. İslam'ı ve müselmanları parçalamak isteyen guvvetlere/guvvelere fırsat vermesin. Müselmanlar üzerinde oynanan oyunları boşa çıkartsın. Müselmanlara da ağıl ve ferasat versin ki; bu oyuna gelmesinler...

<https://www.youtube.com/watch?v=JzWn6DzsmzY>

DEŞİFRE

CELAL SANCAR

03.05.2017

ANKARA